

بررسی مطالعاتی برج آزادی

کوروش مومنی^۱، راحله باهوش^۲

۱ استادیار دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه صنعتی جندی شاپور دزفول

(k_momeni@jsu.ac.ir)

۲ کارشناسی، دانشگاه صنعتی جندی شاپور دزفول

(arch.r_bahoosh@yahoo.com)

چکیده

یکی از دوران های شاخص تلفیق معماری ایران و غرب از آغاز دهه های سی و عمدتاً در دهه های چهل و پنجاه شمسی در زمان سلطنت پهلوی دوم بوده است. در این زمان تعدادی از معماران برجسته ای همچون هوشنگ سیحون، نادر اردلان، حسین امانت و دیگر معماران ایرانی در این دوره، مشغول طراحی و اجرای ساختمانهای مهم و ارزشمندی بودند. قبل از آنکه معماری پست مدرن در غرب و نهایتاً در کشورهای دیگر گسترش یابد، نوعی معماری مدرن ایرانی که توجه به تمدن، فرهنگ و تاریخ ایران را داشت، در کشور ما رشد نمود. میتوان بیان نمود اصول نظری و شکلی این سبک معماری بر دو پایه ی زمان (عصر مدرن) و مکان (سرزمین ایران) استوار است. این دو رکن اساسی همتراز یکدیگر در ترکیب کالبدی ساختمان نشان داده می شد. شاید بتوان برج شهیاد (آزادی کنونی) را بهترین نماد این سبک نامید. برج آزادی تلفیقی از معماری دوران هخامنشی- ساسانی و اسلامی است که حسین امانت طراحی آن را طبق معماری ایرانی- اسلامی انجام داد.

واژه های کلیدی: برج آزادی، حسین امانت، فضاهای داخلی، فضاهای خارجی، معماری نوگرایی ایرانی